

A BÚSKÉPŰ ÉS A NEVETŐ

PÁRATLAN OLDAL - LXI. évfolyam, 29. szám, 2017. július 21.

Kóborlásai során Don Quijote lovag egy fegyveresektől kísért, láncra vert embercsoporttal találkozik, „Már akárhogy is áll a dolog, ezeket az embereket kényszerítik erre, és nem önként mennek a gályákra!

– Hát hogy nem önként, azért kezeskedhetem... – válaszolta Sancho Panza.

– Akkor hát kitűnő alkalom nyílik arra, hogy hivatásomat gyakoroljam, megtörjem az erőszakot, és segítsen és gyámolítsam a nyomorultakat.”

Akadt a korunkban is egy ember, akit hasonló gondolat vezérelt. Mondhatta volna Don Quijote szavaival: „De rabokká tenni olyanokat, akik szabad embereknek születtek, az valóban kegyetlen dolog.” Ám a Búsképűvel ellentétben nem fegyverrel, hanem anyagi eszközökkel támogatta a rászorulókat, akik segítségével hazai és külföldi egyetemekre mehettek tanulni. Jó cselekedete azonban a lovagéval hasonló eredménnyel járt. Don Quijote, miután megszabadította bilincseiktől a fegyenceket, így szólt: „A tisztességes emberekhez úgy illik, hogy hálások legyenek a jótéteményekért, mert a hálátlanság a legrútabb bűnök egyike. Ezt pedig azért mondom, uraim, mert saját szemetekkel láthattátok, hogy mit tettem értetek.” Azok viszont kövekkel kezdték dobálni a lovagot, aki „nem tudta elkerülni, hogy négy-öt kődarab oldalba ne vágja. A földre rogyott. A fegyencek leszedték Don Quijotéről a páncélja fölött viselt köpenyt, és lehúzták volna még a nadrágját is, ha a lábpáncél meg nem akadályozza... Azután elosztották egymás között a zsákmányt.” Korunk jótevőjének tetteit pedig úgy hálálták meg, hogy „körözési” képeit országszerte kiplakátolták. Nevetős arcképét értetlenül szemlélik a magyarul nem beszélők. Nem tudják, hogy ezt az embert gyűlölni kell. Talán neki is az járt a fejében, mint a földön heverő, a felháborodástól vörös Búsképűnek, „hiszen éppen azok bántak vele ily csúfosan, akiket megmentett az imént”.